

עין משפט
גר מצות

א מ'י' פ"ח מ'חלות
מ'חלות מ'חלות ה'כ'
א ופ"ח מ'חלות מ'חלות
ק'רנות ה'כ' ד' ס'ח לא'ין
ק'ל:
ב ב מ'י' פ"ח מ'חלות
מ'חלות מ'חלות ה'כ'
א ס'ח ס' ש'ע'י' י'ד פ'י
ס' ס'פ'י' ה':
ג מ'י' פ"ח ה'כ' ד'
ט'ע'י' ט':
ד מ'י' פ"ח ה'כ' א'
ט'ע'י' ט' ס'פ'י' א'
ו'פ"ח:
ה מ'י' פ"ח מ'חלות
מ'חלות מ'חלות ה'כ'
א ופ"ח מ'חלות מ'חלות
ק'רנות ה'כ' ד' ס'ח לא'ין
ס' ס'פ'י' ב':
ו מ'י' פ"ח ה'כ' א'
ו'פ"ח ה'כ' א'
ט'ע'י' ט' ס'פ'י' א'
ד':
ז מ'י' פ"ח מ'חלות
מ'חלות ה'כ' א'

מסורת הש"ס

[illegible]

(א) תוב' ד"ה אס יש ויט'
ולפי' הרב ר"י בר"ם
אחי שפיר: (ב) ד"ה טולדות
ויט' וה"ג ליו בר איסור:

פוליס"א (פולס"א).
הבשר שעל עצם הירך.

הנזיר מגלח. אם
האחיל עליהם נטמא מזר,
דכתיב (במדבר ו) והימים
הראשונים יפלו, ומגלח
יחזור ומונה דכתיב (שם)
וגלח ראשו ביום טהרתו
לזכרון.

שיאחזנו צידו ויראה לנאן וזכאן
 (א) לילב מפרש במסכת סוכה דף
 טפחים וזלוב ארבעה. ועודות מוכים
 י לשרף כשרוף דמי הלכן באשעורא
 הוא דמחמי מכתת אכל הכא כמה
 דשרף ומיכתת מעלי לנאן ומשום
 הנאה ליכא דמזנת לאו ליהנות ניתת:

הדרן עלך כסוי הדם

[illegible]

אִסּוּר מִלְּעַל אִסּוּר אֵלֶּה מִתְּוִיבֵי חֵילִי דְקִסְדָּר וְלִדְוֵת קִדְּשֵׁי
מִשְׁעֵת יִזְרְחֵן בְּמַעַי אֲמֵן הֵן קִדְּשֵׁי וְגַד הִנֵּה נוֹסֵף בְּשִׁלֵּי
וְאִשְׁמַחֵה דְּבִירֵית הַסֵּבֶר מִלּוֹ שֵׁיטִים: **מִכְּלָל דְּרִישָׁא לֹא בְּשִׁלֵּי**
סָבִין. דְּלֵי מִרְשָׁא שְׁמַעִין דְּנוֹסֵף בְּשִׁלֵּי סִיפָא לֵמַה לֵּי לִנְתַּמְחֵיהּ:
ה' פ' ק'. בְּלוֹמַר רִישָׁא וְדֵי אֲשַׁמְעִין דְּנוֹסֵף בְּשִׁלֵּי דְּלֵי אִין נוֹסֵף
בְּשִׁלֵּי קִדְּשֵׁי לֵיהּ אִסּוּר מִקּוֹדֶשֶׁן וְתֵי לֹא אֲמִי אִסּוּר גַּד וְחִיל
עֲלֵיהּ וְהִדֵּר מִלּוֹ פְּלוּגְחָא לֹאשְׁמַעִין דְּדִבֵּר זֶה שֶׁהִשְׁמִיעֵנו חֲתָלָה
נוֹסֵף בְּשִׁלֵּי אֵל דְּבִיר הֵכָל הִיא אֵלָּה מַחְלֻקָּת רַבִּי יִיזְוֵה רַבְנָן:
נוֹסֵף מִתְּוִיבֵי. שֶׁאֵם טַעֲמָא לֹאֲחַר שֶׁנֶּחֱמֵה מִקָּדֶשׁ קוֹסֵר כֵּן אֲמִי
שֶׁנֶּחֱמֵה וְנִמְגַלָּה וְחֹזֵר וְנִמְחֵלֵי וְנִמְחֵר כְּדִמְכִּי (וְנִמְחֵר) וְיִיזְוֵה הַלְּאִשְׁמִים
יִסְלוֹ: **עַל הַסָּם כו'.** אֵלֶּל לֹא עַל שֶׁאֵר טוֹמְאוֹת כְּגוֹן נִגְלָה וְשָׂרָךְ דִּמַּת
מִכִּיד בְּפִרְשָׁה (שֶׁ) וְכִי יוֹמוֹת מַת עֲלֵיו: **לְנֶפֶשׁ.** שְׁטוֹרָה קִיִּים וְעִידִין לֹא
נִתְקַשְׁרוּ אִצְרִיבֵי בְּגִידִין שֶׁהִרָב כֹּל אִצְרִיבֵי נוֹטְרִים וְעִידִין אִין עֲלֵי כֹחַ בְּשָׂר:
אֲלֵמָּה

וזמן שלא נשחטה האם איכה איסור גיד בשליל ומיהו קשה בדפוס
חלב מנח ט' הי' אבל מנח ח' הי' שמעט לזלויל עמלח אין זו
איסור מוקדשין קדים ויש לימוד דרוקא איסור חלב אין זו משום
כל איסור גיד ויש לימוד ליה למיפרך ממתינת דמיו
תין לדיו טוב בטמאה אלמא דאיסור טומאה קדים וי"ל דהמ"ל
א"י שמיני סיפא דטובה בש"ס כפ"א דרי"א ב"י מיהו מלי
גמי קא משני דבר זה מחלוקת רבי יהודה ורנן ואלא קרי
רבי יוחנן אית ליה בפרק בהמה המעלה (נס הי' שם) דלש חלב
ד אפילו חלבו וגידו מכל בבהמה תאכלו: ואמר רבי יוחנן א"י
בכל הספרים כד"ר יוחנן כ"י שמעט דרבי יוחנן לא אמר אהיה
ממתיני דאלהות (פ"י ח"א) דתנן אלו נטמאים בזהל המת כ"י ורבינו
ומר דהסם על פירכה דעל כיה מגלה על כולו לא כל שכן אמר
יך וזכתי על אבר ממנו מגלה על כולו לא כל שכן ומשני דאמר
כיה כ"י דכיון שלא תקשרו איבריו עינין מסתמח אין עליו כיה
ר יוחנן משום דאפירכא קמייתא איתמח מליחה דרבי יוחנן:
אלמא

גיד הנשה. מוקדשין פשיטא. כולו נמי פשיטא אלא דלריך
 שיהא אחד לצורך ואגביה תני כולו:

ואת איסור מוקדשין וחיי עץ איסור גז. ואע"פ דתנן (לקמן ק"ד: ק) ואינו טהור בטעם דלאן איסור גיד חייל על איסור טומאה איסור מוקדשין דחמיר דאית זכו כרת אם אכלו בטומאה דפרש"י גמז' (ק"ד: ק"ד) חייל טפי לאיסור גמז'.

טפי מחסור גיד:

גִּיד הַנֶּשֶׁה נוֹהֵג בְּכָפִי הַבַּיִת וּשְׂכָרָם וּבִמְקוֹדֶשֶׁיךָ יְיָנוּהֵג שֶׁל יָמִין וְיִבְרָךְ שֶׁל שְׂמֹאל מִפְּנֵי שֶׁאֵין לוֹ כֶּף ^א אֹמֵר אֵינוֹ נוֹהֵג בְּשֶׁל הַטְּבָחִין נֶאֱמָר: עַל מֵאִיר וְחֻכְמִים אֹמְרִים הַחֶלֶב: גַּמ' מוֹקֵדֵי דֶאֱקֻרְיָה פֶקַע לִיה תִּימָא ^ב יֵשׁ בְּגִידֶיךָ מוֹקֵדֶשֶׁיךָ וְחִילֵל אֵאִים נוֹהֵג בְּגִיד מִיבְעֵי לִיה בְּנוֹתָן טַעַם וּבִמְקוֹדֵיךָ

איסור ניד איבא איסור מוקדשין
ליבא. והכי פירושו איסור
גיד הנשה לבדו ויטב במוקדשין ולא
מקור אחר ו"מ"ט ולמיילי דקדברי נל
בגדין גנות טעם וצילוי דכי לא אתי
איסור מוקדשין וחילל אלאסור גיד
לדית ליה איסור חל על איסור אף
באיסור חמור ואיסור כולל ודי מינא
מסוס דמתניתין כ"מ"ט דלמך דהויא
בשילוי ויטב פירקין (דף קכ.) מחייב
רבי מאיר שמים צבולל גיד הנשה של
נבלה אלאם אית ליה איסור חל על
איסור אלאסור נמי קדקמך אין
בגדין גנות טעם לא איתא כרבי
מאיר דהא רבי מאיר סבר כי בגדין
בנותן טעם דמחייב צבולל גיד מסוס
נבלה ו"ל דאין נראה לו שחמלק סך
ססתא דמתניתין אסתמא דכריתות
איהו איהו (דף קכ.) דאז איהו איהו

נחת וחיב עליה ד' תעלות ואש אחד דקברה דאסור חל על אסור
באסור כולל אי נמי לא צעי לשנויי הכי משום דאכתי תקשה ליה
דא"כ אין מוקדשין נובח בגד מצני ליה ויהא לא דקברה דקבנר
בגדין בגדין גנותן טעם הוה מצי למפרך אין מוקדשין נובח בגד
מצני ליה אי אלא עדיפא מניה פריך: **א** י"ב בה גנותן טעם
אסורה. תימא דילמא אסורה משום שמו של גיד אבל בגדין אין
בבבן גנותן טעם ולפירוש ה"י (א) תארי לטאמי שפיר דפירי דאין
לחמירי לאסור בשומן שצנדי קיין שיהי ענמא אמי אסור ור"מ
מפרש לשומן של גיד לא הוה קיין גיד סתמא ואקשה לפירוש
דלקמן (דף 165.) גבי הדיא בגדין ישרפו לשם עשר מוקי לה דר
לאסי בשומן של גיד: **בולדות** פרישם עסקינן. דכתיב הדדי
קטנו וא"מ ויהי אמו ככדי הדדי לא אסור גיד אינו חל עד שיהא
כסו ט' חדש דלמחר לקמן בפרקין (דף 159.) א"ר אשימא מחלוקה
בבבן ט' וי וכלי גיד מאיר לשיטתו ט' וי"ל דהא דשיר א"ר בגדי
בבבן ט' וי וכלי גיד מאיר לשיטתו ט' וי"ל דהא דשיר א"ר בגדי

[illegible]